

מפגשים מהגיל השלישי

פגישת מחזור שאליה הגעתי עוררה בי רגשות מעורבים * מצד אחד, אחרי 50 שנה אני עדיין חי, ובריא יחסית * מצד שני התקשיתי להבין את הקשר ביני לבין שאר הקשישים החביבים שהגיעו אל המפגש

אלגנטי, מצליח ואתלטי, חטוב, יפה תואר ואהוב הנשים שעוֹ-שה כל שבוע איירון-מן עם כוסית שמפניה ביד? או שהוא מהמוזנחים, בעל כרס, קירח שתוקע שווארמות וגרפסים, אשמאי פאתטי שמטריד מלצריות והחולצה שלו מלאה בכי-תמים מטפטופי טחינה.

האם ילד הכאפות החננה שאף אחד לא נתן לו סיכוי וימי ההולדת שלו היו בסגנון "הקיץ של אביה" נשאר כזה והמ" שיך להיות בודד ועצוב גם בכגרותו, או שהוא דפק אקזיט של החיים בהיי-טק וצוחק על כולם עם אשתו דוגמנית העל וילדיו המושלמים בפנטהאוז מול הים שבו הבריון שהציק לו בבית הספר עובד עכשיו כמוכר ארטיקים?

השתלת שיער?

למען האמת, אלה שנעלמו עקבותיהם ואינם פעילים ברשתות החברתיות יכולים לספר על עצמם מה שהם רוצים, לשחק באירוע בנושג לנט עם צרור מפתחות של פרארי ולאף אחד לא יהיה באמת מושג אם הרכב באמת שלהם, או שהם שכרו אותו לאירוע ובמציאות אין להם כסף לאופניים.

כולם רוצים שיגידו עליהם שהם נראים יותר טוב ממה שרמיינו אותם, למרות שלך תתחרה עם זיכרונות מגיל 18. אני לפחות הגעתי למפגש המדובר עם יתרון מסוים. בגלל הנוכחות שלי במדיה מידי פעם, איש אינו משלה את עצמו שעדיין נשאר לי משהו על הראש, כולם יודעים איך הודקתני ולא ייבהלו מהקרחת הבטן והקמטים. מצד שני, אם הייתי נחבא אל הכי-לים, שומר על פרופיל נמוך, ולא נדחף לפני כל מצלמה, יכולתי בשקט בשקט לארגן לעצמי איזו השתלת שיער דיסקרטית בטורקיה, שאיבת שומן קטנה ואיזו מתיחת פנים, ולהגיע לאירוע בגרסה משודרגת.

כל אחד נושא עימו חשבוניות מהעבר, עלבונות וכעסים. המפגשים הללו הם הזדמנות מצוינת להתנצל וגם לסגור חשבוניות. אם כי יש סיכוי סביר שהצד השני לא יבין על מה אתה מדבר ולא יזכור כלום מהמקרה שבו הוא העליב אותך בשיעור תושב"ע, ורק אתה נשארת עם הצלקת. ולכן אם מישו אמר לך בכיתה ה' "יאיר יא איריוט - אתה לא תשחק איתנו כדורגל כי אתה אפס" לא מומלץ לגשת אליו במפגש 50 שנה אחרי ולענות לו: "אם אני אפס אתה הגובה של

ים המלח", אלא אם במשך השנים הפכת לכדורגלן באנגליה והיום אתה מאמן בליגת העל.

מתכון לטעויות

מפגשים מהסוג הזה, שהם רב-דוריים, הם מתכון לטעויות מביכות. לא מומלץ לגשת למישו ולנחש את שמו, בעיקר אם אתה עלול לחשוב בטעות שהוא אחיו שמבוגר ממנו בעשר שנים. לכן טוב עשו המארגנים שנתנו לכל אחד תג עם שמו המקורי. בלי התג אין לך מושג מי זה הקשיש שמתעקש שלי-מדתם יחד בכיתה ואתה בטעות יכול לפנות למישו 20 שנה צעיר ממך ולנסות להתעקש שהייתם יחד באותה כיתה, רק כדי לגלות שהוא בכלל המאבטח. *

yairn@israelhayom.co.il

של ווייז ולא בעל דוכן סביח במיאמי. וחלק פשוט לא אוהבים את המקום שהם נמצאים בו בחיים ומעדיפים שלא יראו אותם. דווקא מי שהיו אז בתחתית הסולם החברתי או שה"לוק" לא נחשב לצד החזק שלהם, נמצאים עכשיו במצב הכי טוב עם הכי פחות מה להפסיד וסיכוי גדול להפתיע לטובה. היפים והמוצלחים, מלכות הכיתה והחתיכים של השכבה, קרוב לוודאי שהודקנו והתקערו מאז, בטח בהשוואה למה שנחרט אצלנו בזיכרון. הם יכולים בעיקר לאכזב ואין שום מנתח פלסטי שיוכל להציל אותם.

בשבוע שעבר התקיימה פגישת מחזור של אחד מששת בתי הספר שבהם למדתי, והפגיש את בוגריו, שגם חלקם נוסדו לפני לא מעט זמן. כרבים אחרים, לקחתי את האירוע בפרופרציות. ובשבוע של הכנות הסתפקתי בלנסות לאבד חמישה קילו. אבל לצערי עקב תכנון לקוי וקונדיטוריה קרובה לבית, לא נרשמה ירידה אפילו של גרם בודד. כיוון שבגזרת הגזרה התרשלתי והבנתי שכבר מאוחר מידי לקנות מחטב, ניסיתי לחשוב איך אני מצד אחד דופק את הופעת חיי ומצד שני דואג להיראות נונשלנטי, כזה ש"רק זרק על עצמו משהו" והגיע.

היה נחמד לפגוש אנשים שלא ראיתי הרבה שנים, בדיוק בחצר שבה שיחקנו כילדים. פגי-שתי נערות שבזמנו משכתי להן בצמות והיום הן סבתות גאות וחבר'ה שפעם שיחקתי איתם כדורגל והיום הם מתקשים לשרוך את הנעליים בלי עזרה של פיליפיני. השאלה שאמנם לא נש-מעה בקול רם, אבל אפשר היה להבחין שרבים מהחבר'ה שואלים את עצמם בלב למראה חבי-יהם הקשישים הייתה: "מה, ככה גם אני נראה?"

להביט אחורה

המפגשים הנוסטלגיים הללו כוללים סקרנות וגעגועים המהולים בשמחה ובעצב. עצב, כי מאז שסיימתי את לימודי בבית הספר המדובר עברו כ-50 שנה וגם אם אתה חי בהכחשה מוחלטת, אחרי 50 שנה זה די מתבקש להביט על חיך קדימה ואחורה (אוקיי, קצת יותר אחורה) ולנסות לסכם לעצמך מה השגת, מה עוד תרצה להשיג ומה כבר לא יקרה בגלגול הנוכחי. שמחה, כי שרדת את כל השנים האלו, או תגיד תודה שנשארת בחיים, לא נהרגת במל-חמה, לא נפטרת מקורונה ולא דרס אותך קור-קינט חשמלי. ובגלל שהמפגש עם אנשים שגם הם חיים ושלא ראית כמה עשורים, יעלה כך רגשות נעימים וחיוניים.

סקרנות, כי אם לא נתייפף נודה שהדבר היחיד שמעניין את כולם במפגשים כאלה הוא איך נראים היום החברים לכיתה שלא ראית עשרות שנים. וגם אם כן, זה קרה רק בתמונה בפייסבוק שיתכן שהיו בה יותר פילטרים מאשר במאפרה של נתן זהבי. מסקרן גם לדעת מה הם השיגו בחיים, בכמה מצבם טוב או גרוע משלך. ואתה בהחלט מתוח לראות מי מהם כבר עשה מתיחת פנים.

געגועים לנעורייך שחלפו, לאהבות הדרמטיות, לחבי-רויות שהתפרקו ולתמימות שהייתה ואיננה. געגועים גם לזו ששברה את ליבך בכיתה ז' לצד תהייה: האם יש סיכוי שד-ווקא עכשיו, אחרי שהתגרשת, ואתה פנוי להובלות, גם היא זרקה את המניאק שהיזי אותך הצידה והיא פנויה לאהבה או לפחות להתפשרות עלייך?

סביח במיאמי

לא כולם מגיעים למפגשים האלה. יש את אלו שגרים בארץ רחוקה ולא חושבים שזיכרונות מהטיוול השנתי לחצבני שווים טיוול של 18 שעות מאוסטרליה; לחלק יש זיכרונות לא טובים מהימים ההם, שאין להם שום רצון לשחזור; חלק מתנשאים מעל האירוע וחושבים שהוא לא לרמתם, כאילו שהם הממציאים

איור: עובדיה בנישו

אם היית מצטיין בלימודים וגאון, אולי אתה עדיין כזה, אבל אם לא נהיית ג'ף בווס אין בזה חידוש גדול ואולי עדיף שתישאר בבית. לעומת זאת, אם נחשבת בבית הספר לט-מבל גמור, פושטק ומוסלל לאלכוהוליות, אבל בסופו של דבר יצאת אדם סביר שלא גר במכונית ומתקלה במזרקה העירונית, תיחשב כמי שהפתיע לטובה ועלה כל הציפיות. לפני אירוע כזה כולם תוהים האם נשאר משהו מלכותי במלכת הכיתה, מה שרד מההילה, הכריזמה היופי והררייב. האם חייה היו רצף של הצלחות, זוגיות מושלמת, הישגים, הגשמה עצמית, אושר ועושר, או שמאז שנפרדתם היא לא מלכה ולא נעליים, חייה הם בדידות ועצב מתמשך, וגם הלוק של כבר מזכיר יותר את זה של המלך צ'רלס. האם החתיך של הכיתה הוא גם היום גבר כסוף שיער